

مسئولیت پذیری

اتکای به خود و زندگی پاسخگو

دکتر ناتانیل براندن

ترجمه: مهدی قراچه داغی

فهرست

مقدمه ۷

۱

به سوی استقلال و خود مختاری ۱۷

۲

آزادی و مسئولیت ۴۱

۳

اتکای به خود و متافیزیک اجتماعی ۵۹

۴

زندگی با قبول مسئولیت در قبال خود ۹۱

۵

چالش جدایی ۱۲۳

۶

مسئولیت در قبال خود و عشق رمانتیک ۱۴۵

۷

پاسخگویی در سازمان‌ها ۱۶۹

۸

فرهنگ پاسخگو بودن ۱۸۷

ضمیمه

برنامه تکمیل جمله برای رشد کردن

در شرایط مسئولیت‌پذیری در قبال خود ۲۰۷

جالب ترین حادثه ای که من از دهمین سال زندگی خود به یاد دارم این است که نخستین شلوار پاچه بلند جدی خود را بر تن کردم. شلوارم سرمه ای بود، می شد گفت که رسمی است. شلواری نبود که یک کودک بخواهد آن را بپوشد. این شلوار برای موقعیت های خاص بود. اما به یاد دارم که آن را بارها پوشیدم و در خیابان با آن راه رفتم. خودم را تحسین می کردم و می خواستم مردم هم ببینند که من در چه شرایطی بسر می بردم. می خواستم بدانم که من از کودکی فاصله گرفته ام. آن شلواری بود که بازرگانان و تجار ممکن بود آن را بپوشند. شاید پزشکی که از خودش حمایت و حراست می کرد می توانست آن را بپوشد، به عبارت دیگر می خواستم بگویم که من یک مرد شده ام.

برای من در آن زمان "مرد" کسی بود که مستقل بود، می دانست که چه می خواهد، مسئول زندگیش بود و مطمئناً با خانواده اش زندگی نمی کرد. کسی بود که راه خودش را می رفت، کارش با خلاقیت و شادی و نشاط بود. کسی بود که با طیب خاطر در قبال خودش مسئولیت داشت. به خود متکی بود. من این ویژگی ها را رمانتیک و عاشقانه ارزیابی می کردم، حتی آن را قهرمانانه می دانستم. هنوز هم این کار را می کنم. اما آن را صرفاً به جنس مذکر نمی دهم. و در این میان همه نماد من شلوار سرمه ای رنگ من بود.

این نوید آینده ای بود که احساس می کردم به سمتش کشیده می شوم. می خواستم به استقلال برسم. زندگی بچه ها را دیگران کنترل می کردند، بزرگ ترها. اگر کسی از من